

Arrest

nr. 153 757 van 30 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 15 mei 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 april 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 31 juli 2015.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. DEBANDT loco advocaat B. DHONDT en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Bengaalse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 21 mei 2012 en heeft zich diezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 16 juli 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 26 november 2013, 8 mei 2014 en 5 juni 2014.

1.3. Op 14 april 2015 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.
De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart het staatsburgerschap te bezitten van Bangladesh en van Bengaalse origine te zijn. U bent afkomstig uit het dorp Uttor Shumulia, Chittagong waar u hebt gewoond tot 2 april 2012. Daarna verbleef u nog tot 17 april 2012 in Dhaka. Uw familie had een grondconflict met N.(...)M.(...). N.(...)M.(...) wou een huis bouwen op deze grond.

U en uw familie waren op 1 april 2012 ter plaatse. N.(...)M.(...) was er aanwezig met 20 à 25 personen. Er ontstond een gevecht. U en uw broer werden geslagen. Iemand stak u in de buik. Een ander persoon trachtte u ook steken. Omdat u opzij stapte werd B.(...), iemand van de groep van N.(...)M.(...), geraakt. B.(...) zou hierop overleden zijn. Op 2 april 2012 vluchtte u naar Dhaka. Op 9 april 2012 werd er zuur gegooid op de dochter van N.(...)M.(...). Ook hiervan werd u beschuldigd.. Er werden twee rechtszaken tegen u opgestart. U weet echter niet of er al uitspraak werd gedaan in deze zaken. Uw broer werd door de politie opgepakt en sindsdien is hij spoorloos.

Daarnaast had u sinds 2008/2009 een homoseksuele relatie met R.(...)H.(...)(OV 7.831.369). Niemand wist dit, maar de mensen plaagden jullie wel eens wanneer jullie samen waren. In januari 2012 werden jullie door een goede vriend betrapt toen jullie aan het kussen waren. Jullie vroegen hem dit geheim te houden, wat hij deed. Op 19 augustus 2012 - u was al in België - gaf R.(...)H.(...)les aan de dochter van N.(...)M.(...). Haar broer, N.(...), die de gsm van R.(...) even wou gebruiken, zag op de gsm een aantal seksuele foto's en video's van u en uw vriend. N.(...) riep de ouderen van het dorp samen. R.(...) werd opgesloten met de bedoeling hem de volgende dag over te dragen aan de politie. R.(...) kon die nacht ontsnappen en vluchtte naar Chittagong, waar hij ongeveer een jaar zou blijven. Vervolgens vluchtte hij naar België waar hij op 19 januari 2014 aankwam en de volgende dag asiel vroeg. Uw familie wil geen contact meer met u en u werd ontferd door uw moeder. Tegen u en R.(...) werd een rechtszaak opgestart omwille van het hebben van homoseksuele betrekkingen. U ging naar India en reisde per schip vanuit India naar Europa. U kwam in België aan op 21 mei 2012. U diende dezelfde dag nog een asielaanvraag in.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: de beslissing van de lokale gemeenschap om u over te dragen aan de politie, een certified copy van een aantal documenten i.v.m. de rechtszaak die tegen u werd opgestart omwille van het hebben van seksuele betrekkingen met R.(...)H.(...) en een document van de rechtbank waarin u wordt ontferd door uw moeder, foto's en een SD-kaart met een video waarin u te zien bent terwijl u seksuele betrekkingen heeft.

Op 6 februari 2015 stuurde uw advocaat een brief door van de heer Chi Kong Man, voorzitter van de VZW Shouf Shouf, een multiculturele holebi-organisatie die bevestigt dat u en R.(...)H.(...)de activiteiten van Shouf Shouf hebben bijgewoond.

Op 18 februari 2015 stuurde uw advocaat nog een geboorteakte van uzelf en van uw beweerde vriend R.(...)H.(...)naar het CGVS.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Doorheen uw verklaringen kon u immers niet overtuigen van uw beweerde homoseksuele geaardheid, en bijgevolg van de vervolging die u hierdoor gekend zou hebben of nog zou vrezen in uw land van herkomst, Bangladesh.

Uw weinig doorleefde verklaringen over de ontdekking van uw seksuele geaardheid ondergraven op zeer ernstige wijze uw beweerde homoseksuele geaardheid. Gevraagd hoe u en R.(...)H.(...)ontdekten dat jullie zich aangetrokken voelden tot elkaar, antwoordde R.(...)H.(...)dat dit startte toen jullie een pornofilm zagen. Jullie zouden deze film in de lokale bazaar gehuurd hebben, maar jullie wisten niet dat daar ook fragmenten in voorkwamen waarbij mannen seksuele handelingen met elkaar uitvoerden (CGVS, R.(...) H.(...), p. 7-8). Ook uzelf verklaarde in dit verband dat jullie naar aanleiding van het bekijken van een videofilm, die jullie gehuurd hadden en die bij toeval een homoseksuele pornografische film bleek te zijn, ontdekten dat jullie aangetrokken waren tot elkaar (CGVS 8/5/2014, p.11 en p. 16). Het is echter vooreerst weinig aannemelijk dat zowel u als uw beweerde partner R.(...)H.(...)op precies hetzelfde tijdstip en in identiek dezelfde omstandigheden tot het besef kwamen dat jullie aangetrokken werden tot elkaar, en dat jullie een seksuele voorkeur voor mannen hebben. Verder kan worden vastgesteld dat de verklaring dat u pas bij het bekijken van een pornofilm beseftte dat u zich niet aangetrokken voelde tot meisjes dan ook weinig overtuigend overkomt (CGVS, 8/05/2014, p. 16). Een homoseksuele geaardheid veronderstelt een feitelijke, intrinsieke voorkeur en voorliefde voor mannen en het homoseksualiteit is niet iets wat men plots wordt na het zien van seksueel contact tussen mannen en/ of na het hebben van seksueel contact met een man en het is dan ook geenszins geloofwaardig dat het zien van bepaalde homoseksuele handelingen, zonder dat men homo is, een transformatie naar een homoseksuele geaardheid zou bewerkstelligen. Verder is ook uw

verklaring dat het CGVS kan testen of een persoon homoseksueel is, door een jongen en een meisje te tonen en dan te zien dat de aandacht van die persoon naar de jongen zal gaan (CGVS 5/6/2014, p. 4) uitermate vreemd aangezien deze uitspraak getuigt van een vrij stereotiepe kijk op homoseksuelen.

Bovendien kan, gezien het maatschappelijk stigma ten opzichte van homoseksuelen in Bangladesh, redelijkerwijze worden aangenomen dat de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid een enorme impact op u zou hebben gehad, en dat dit gepaard zou gaan met meer reflectie, bedenkingen en twijfels. Uw ontdekking homoseksueel te zijn, alsook uw eerste homoseksuele ervaring blijken echter voor u op ongedwongen wijze en zonder moeilijkheden te zijn verlopen. U verklaarde immers uitdrukkelijk dat jullie bij het bekijken van de eerste pornofilm voor de eerste keer over homo's leerden, dat jullie "(dat) wilden proberen om te kijken hoe dat voelde", en dat jullie daar wat mee lachten. Vervolgens zouden jullie tijdens jullie tweede afspraak gekust hebben, en tijdens jullie vierde of vijfde afspraak seksuele betrekkingen hebben gehad (CGVS, 8/5/2014, p. 12). Dat jullie de ontdekking van jullie eigen geaardheid ondergaan zou hebben zonder er al te veel bij stil te staan zoals uit de beschrijving van de eerste ervaring met homoseksualiteit blijkt, kan niet overtuigen. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid beleefd lijkt te hebben en het gegeven dat nergens uit uw verklaringen blijkt dat u dit als problematisch zou hebben ervaren, komt, in het licht van de Bengaalse context waar homoseksualiteit een taboe is, allerm minst doorleefd over.

Ook de omstandigheden die er toe zouden hebben geleid dat u ontdekte dat u homoseksueel geaard bent, met name dat jullie toevallig een homoseksuele pornofilm in een plaatselijke bazaar in Bangladesh zouden hebben ontleend, zijn weinig aannemelijk. Zelfs al verhuurde de winkeleigenaar de films in het "geniep" (CGVS 8/5/2014, p. 12), kan er van uitgegaan worden dat hij zich ervan zou vergewissen welke de inhoud was van de films hij ter beschikking stelde, en dat hij deze daarenboven, gelet op het homofobe klimaat in Bangladesh, niet zomaar "per toeval" aan om het even wie in zijn dorp zou verhuren. Niettegenstaande zowel u, als uw vriend H.(...) R.(...) verklaarden dat de films die in de bazaar verhuurd werden geen kaft met coverfoto's bevatten (CGVS 8/5/2014, p. 12, CGVS, R.(...) H.(...), p. 8), slaagden jullie er bovendien merkwaardig genoeg wel in om minstens 5 opeenvolgende keren een dergelijke film te huren (CGVS, 8/5/2014, p. 12). De vaststelling dat jullie blijkbaar zeer gemakkelijk films met dergelijke pornografische inhoud konden huren in een plaatselijke bazaar, kan, gezien de Bengaalse context, dan ook niet worden aangenomen.

Verder valt het gedrag dat u vertoonde moeilijk te rijmen met het gegeven dat homoseksualiteit in de Bengaalse samenleving veroordeeld en vervolgd wordt. Er kan namelijk op zijn minst van u verwacht worden dat u enige voorzichtigheid aan de dag zou leggen om het risico dat uw homoseksuele geaardheid ontdekt zou worden tot een minimum te herleiden. Uit uw verklaringen en die van uw beweerde partner R.(...)H.(...) blijkt echter het tegendeel. Zo verklaarde u en uw beweerde partner R.(...)H.(...) dat jullie begin 2012 door een vriend betrappt werden in bloot bovenlijf toen jullie aan het kussen waren (CGVS, 8/5/2014, p. 4, CGVS, R.(...) H.(...), p. 12). Gevraagd waar jullie vriend M.(...) jullie betraptte, antwoordde R.(...)H.(...) dat er tussen uw huis en zijn huis een huis stond, waarvan de eigenaar in Dhaka was. Hij voegde hieraan toe dat jullie meestal in dat huis waren (CGVS, R.(...) H.(...), p. 12). Ook u verklaarde verder dat jullie meestal afspraken in het lege huis van de buurman, en dat jullie vriend M.(...) die dag op zoek was naar jullie en jullie door het raam zag terwijl jullie aan het kussen waren (CGVS, 8/5/2014, p. 4-5). Het is echter niet in het minst plausibel dat jullie het huis van een buurman als ontmoetingsplek gebruikten en daarenboven ook nog eens zichtbaar voor één van de ramen van de woning elkaar halfnaakt zouden kussen. De kans was immers zeer reëel dat jullie door de eigenaar of toevallige voorbijgangers zouden betrappt worden. Dat u binnen de homofobe context in Bangladesh in uw eigen dorp dergelijk onvoorzichtig gedrag en roekeloos gedrag vertoonde, is niet aannemelijk.

Ook volgende feiten getuigen niet meteen van een gedrag dat overeenstemt met dat van een persoon die beweert in Bangladesh een vrees te hebben wegens zijn seksuele geaardheid. Zo verklaarde u dat de gsm van uw beweerde partner R.(...)H.(...) aan het opladen was in het huis waar hij les gaf. De broer van zijn leerling, N.(...) wou bellen met zijn gsm, en hij zou de gsm van u uw beweerde partner R.(...)H.(...) daarvoor willen gebruiken hebben. N.(...) zou dan op zijn gsm een video en enkele foto's gezien hebben waarop u en R.(...) seksuele handelingen met elkaar verrichten (CGVS, 8/5/2014, p. 3-6). Het is echter weinig aannemelijk dat uw partner, nadat jullie enkele maanden eerder op heterdaad betrappt zijn geweest door jullie vriend M.(...), video's en foto's waarop jullie expliciete seksuele handelingen uitvoeren, zonder enige vorm van beveiliging, zou opslaan op zijn gsm. Dit klemmt des te meer daar uit uw verklaringen blijkt dat jullie zich wel bewust waren van de risico's die hieraan verbonden waren. U gaf namelijk aan dat uw beweerde partner R.(...)H.(...) reeds sommige foto's had verwijderd van zijn gsm (CGVS, 8/5/2014, 6). Dat uw partner niet wist dat N.(...) zijn telefoon zou willen gebruiken, kan nog enigszins worden aangenomen. Dat uw beweerde partner R.(...)H.(...) geen idee had dat hij alles zou bekijken, kan echter niet aanvaard worden. Het is immers niet in het minst plausibel dat uw beweerde partner R.(...)H.(...) een gsm met dergelijke gevoelige informatie zomaar door

een derde zou laten gebruiken zonder dat hij hierbij een oogje in het zeil zou houden. De kans was immers niet onbestaande dat N.(...), al dan niet uit nieuwsgierigheid, de inhoud van zijn gsm zou bekijken. Dat dit niet onaannemelijk is blijkt overigens uit uw verklaringen. U verklaarde immers uitdrukkelijk: "Het gebeurt in Bangladesh dat mensen telefoons gebruiken. Sommigen zijn zo nieuwsgierig dat ze naar de foto's kijken" (CGVS 8/5/2014, p. 4). Dat uw beweerde partner R.(...)H.(...)die in een overwegende homofobe omgeving op een aldus onvoorzichtige wijze zou hebben gehandeld, kan dan ook redelijkerwijze niet worden aangenomen.

Daarenboven kan nog worden opgemerkt dat u blijk geeft van weinig kennis van de leefwereld van homoseksuelen in Bangladesh en België. Zo weet u niet welke straffen er staan op homoseksualiteit of op homoseksuele betrekkingen in Bangladesh aangezien u aangeeft dat dit "of de doodstraf kan zijn, of levenslang of iets anders" (CGVS 8/5/2014, p. 14). Uw beweerde partner R.(...)H.(...)weet evenmin welke straffen er staan op homoseksualiteit of op homoseksuele betrekkingen in Bangladesh (CGVS R.(...) H.(...), p. 14). Rekening houdend met het feit dat u tot de 8e graad - en R.(...) tot de tot de 10e graad - naar school bent geweest, alsook verklaart 4 à 5 jaar lang in het geheim een homoseksuele relatie te hebben gehad in Bangladesh kan redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zich hierover zou geïnformeerd hebben. Zo ook kent u in België slechts één enkele ontmoetingsplaats voor homoseksuelen, met name café "Red and Blue" (CGVS, 8/5/2014, p. 8). De kleuren en/of de vlag (regenboogvlag) van de halebibeweging "geel en nog wat", alsook de gay pride bleek u evenmin te kennen (CGVS p. 8/5/2014, p. 15). Gevraagd naar organisaties die in België opkomen voor de rechten van homoseksuelen, verklaarde u deze niet te kennen, u bleef vooral thuis (CGVS, 8/5/2014, p. 9). Indien uw beweerde homoseksuele geaardheid op enige waarheid zou berusten, kan evenwel redelijkerwijs worden verwacht dat u zou trachten zich te informeren over de homoscene in België, alwaar u uw geaardheid vrij kan beleven. U legt weliswaar op 6 februari 2015 een attest neer van de vzw Shouf Shouf, waarin de voorzitter bevestigt dat u de laatste twee maanden (i.e. van begin december 2015 tot begin februari 2015) de bijeenkomsten van de vzw hebt bijgewoond. Echter, uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat de vzw Shouf Shouf elke laatste vrijdag van de maand (behalve in augustus en december) samenkomt in het Roze Huis te Antwerpen. Dat u dus bijna drie jaar na uw aankomst in België heeft deelgenomen aan één of twee soirées, getuigt dan ook niet meteen van enige oprechte betrokkenheid of interesse in de leefwereld van homoseksuelen te België.

Bovendien dient gewezen te worden op enkele ongerijmdheden en onaannemelijkheden in uw asielrelaas die de geloofwaardigheid van uw beweerde relatie met H.(...) O.(...) aantast. Zo stelde u dat de ouders van R.(...) overleden zijn, en dat R.(...) bij zijn grootouders langs moederszijde leefde. Gevraagd of u de naam van uw grootouders kende, antwoordde u merkwaardig genoeg ontkennend en voegde u hier meteen aan toe dat de opa van R.(...) heel oud is (CGVS 8/5/2012, p. 10-11). R.(...) daarentegen stelde dat hij in feite door zijn grootmoeder is opgevoed, aangezien zijn grootvader al een lange tijd geleden, een 6 à 7 tal jaren, en dus voor of tijdens jullie relatie, overleden was (CGVS, R.(...)H.(...)p. 6). Het is zeer bevreemdend te moeten vaststellen dat u - ondanks het feit dat u een buur was van R.(...), u steeds samen met R.(...) in de klas hebt gezeten, en u sinds 2008/2009 een homoseksuele relatie heeft met R.(...) (CGVS R.(...) H.(...), p.6, CGVS 8/5/2014 p. 10-11) - niet op de hoogte blijkt te zijn van het simpele feit dat R.(...) door zijn grootmoeder is opgevoed, en dat zijn opa niet meer in leven is.

Nog opmerkelijker is dat R.(...) dan weer niet op de hoogte van het feit dat er naast een moordzaak nog een tweede strafzaak tegen u zou zijn geopend, meer bepaald een zaak waarin u ervan beschuldigd zou zijn zuur op N.(...) N.(...), zus van N.(...) en dochter van N.(...)M.(...) te hebben gegoooid (CGVS, R.(...)H.(...)p. 10 en CGVS, 5/6/2014, p. 6). Indien jullie daadwerkelijk sinds 2008/2009 een relatie hebben, kan redelijkerwijze verwacht worden dat R.(...) er van op de hoogte zou zijn dat u in april 2012 beschuldigd werd van dergelijke ernstige feiten, te meer daar het slachtoffer de zus was van het meisje waaraan R.(...) privéles gaf (CGVS, R.(...)H.(...)p. 11).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan dan ook geen geloof worden gehecht aan uw beweerde homoseksuele geaardheid en relatie met uw buurjongen en vriend R.(...) H.(...), zodat evenmin geloof kan gehecht worden aan de problemen die u aanhaalde. De aangevoerde feiten en context zijn immers wezenlijk verbonden met uw vermeende geaardheid en relatie (m.n. het feit dat N.(...) video's en foto's op uw gsm gevonden had waarop u en R.(...)H.(...)expliciete seksuele handelingen verrichten, waarna u en R.(...)H.(...)werden/worden vervolgd).

Wat betreft de door u aangehaalde feiten, dient overigens gewezen te worden op een aantal zaken die bijkomend wijzen op het onaannemelijke karakter van deze feiten. Zo dient te worden vastgesteld dat u tot op het laatste gehoor op het CGVS nooit eerder sprak over een beschuldiging en een rechtszaak tegen u n.a.v. het incident op 9 april 2012 waarbij de dochter van N.(...)M.(...) zuur in het gezicht kreeg gegoooid. Nochtans zou u hiervan nog voor uw vertrek uit Bangladesh al door uw broer op de hoogte zijn gebracht (CGVS, 5/6/2014, p. 6 en 7).

Verder dient te worden vastgesteld dat u quasi niets weet te vertellen over (het verloop) van de rechtszaken die tegen u werden opgestart. De rechtszaken die n.a.v. het grondconflict tegen u door N.(...)M.(...) werden opgestart zouden volgens u door het hooggerechtshof behandeld worden, meer wist u hierover niet te zeggen. Zo ook wist u niet te zeggen welke rechtbank uw zaak betreffende uw homoseksuele betrekkingen behandeld. U weet evenmin welke straffen werden/worden geëist in deze zaken en u weet evenmin of er al dan niet uitspraak werd gedaan in deze zaken (CGVS, 5/6/2014, p. 5, 8, 9; CGVS 8/5/2014, p. 21, CGVS 23/11/2013, p.17). Van een asielzoeker die verklaart strafrechtelijk vervolgd te worden kan nochtans redelijkerwijze verwacht worden dat hij nadere inspanningen levert om zijn zaken zo nauwkeurig mogelijk voor te brengen. Uw onwetendheid over het verloop van de rechtszaken die tegen u werden gestart doet afbreuk aan de ernst van uw verklaringen en ondermijnt de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde rechtszaken.

Wat de documenten betreft die door u werden neergelegd i.v.m. de rechtszaak die tegen u en R.(...)H.(...) werd aangespannen (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) moet daarenboven worden opgemerkt dat deze stukken niet voldoen aan de vormvereisten van authentieke documenten. In de eerste plaats ontbreekt op de "certified copy" van deze stukken op elke pagina de stempel (of minstens de paraffen) van de drie beambten die bevoegd zijn voor de vervaardiging ervan (met name de "typist", de "comparatist" en de "chief assistant"). Ten tweede vertoont de verplichte stempel met verwijzing naar de "Evidence Act van 1872" een vormfout (geen verwijzing naar Act. No 1). Dit gegeven en de vaststelling dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier), blijkt dat valse of vervalste documenten veelvuldig voorkomen en gemakkelijk te verkrijgen zijn in Bangladesh, doet besluiten dat er geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend aan voornoemde stavingsstukken.

Tenslotte verklaarde u met een schip vanuit India naar Europa te zijn gevaren. Uw kennis van dit schip, waar u meer dan bijna een maand aan boord zou hebben gezeten (CGVS, 26 november 2013, p. 8), is echter uiterst beperkt. Zo bent u niet zeker van de naam van het schip. U dacht "Dohar Enterprise" maar wist het niet zeker. U kon evenmin aangeven onder welke vlag het voer (CGVS, 8 mei 2014, p. 17). Verder kon u niet zeggen in welke haven u aan boord ging en/of waar u het schip verliet. U vermoedde ergens in Frankrijk (CGVS, 8 mei 2014, p. 17). Uw bewering dat er bij het verlaten van het schip geen paspoortcontrole was, maar dat u enkel een soort papier moest tonen (CGVS, 8 mei 2014, p. 17), overtuigt evenmin. Aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengenzone worden immers strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd door de bevoegde havenof grensautoriteiten. De mogelijkheid om zonder geldige reisdocumenten de Europese Unie of Schengenzone te betreden is minimaal. Uw beperkte kennis en vage verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van de door u voorgehouden illegale reiswijze en tasten uw algemene geloofwaardigheid verder aan.

Gelet op wat voorafgaat, kan geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen en kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of tot het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt bovendien geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten zijn niet van aard niet van aard bovenstaande appreciatie in positieve zin beslissing te wijzigen. Aan documenten kan immers enkel bewijskracht worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

Bij de door u neergelegde privé-foto's en video's waarop u seksuele handelingen stelt met uw vriend R.(...)H.(...) dient bovendien opgemerkt worden dat de foto's en video's slechts een weergave van een momentopname zijn en geen uitsluitel geven over uw beweerde homoseksuele geaardheid. Het feit dat dat u seksuele handelingen stelt met een persoon van hetzelfde geslacht houdt overigens niet noodzakelijk in dat u homoseksueel geaard bent. Hierbij dient nog volledigheidshalve te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat "male to male seks", een fenomeen dat niets te maken heeft met het westerse concept van homoseksualiteit, wijdverspreid is in Bangladesh. De brief waarin wordt bevestigd dat u en R.(...)H.(...) gedurende twee maanden deelnamen aan activiteiten van de holebi-organisatie VZW Shouf Shouf, toont louter aan dat u enkele bijeenkomsten van deze organisatie hebt bijgewoond, maar geeft geen uitsluitel over de waarachtigheid van uw bewering homoseksueel geaardheid te zijn.

De door u neergelegde geboorteakte van u en H.(...) bevatten de identiteitsgegevens van u en H.(...), die niet worden betwist.

De informatie waarop het CGVS zich baseert is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd. Ten aanzien van R.(...)H.(...)(O.V. 7.831.369) werd eveneens een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Een kopie van het gehoorverslag van R.(...) H.(...) werd toegevoegd aan uw administratief dossier.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich aandient als een eerste en enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de vreemdelingenwet, artikel 4 richtlijn 2011/95/EU van 13 december 2011, artikel 27/ KB van 11 maart 2003, artikel 8.2 richtlijn 2005/85/EG van 1 december 2005, artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, artikel 3 EVRM *juncto* artikel 13 EVRM, de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker verwijst naar verschillende rapporten aangaande de algemene situatie voor holebi's in Bangladesh, onder andere de COI Focus "Genderdiversiteit in Bangladesh" van 13 januari 2015 waarvan zich een kopie in het administratief dossier bevindt, en voert aan dat LGBTI personen een reëel risico lopen op vervolging in Bangladesh. Verzoeker merkt verder op dat ook MSM het voorwerp vormen van brutale vormen van vervolging en dat uit de door het CGVS gehanteerde informatie blijkt dat er geen effectieve beschermingsmogelijkheid is voor LGBTI personen in Bangladesh. Verzoeker vreest vervolgd te worden in Bangladesh vanwege de bewijzen van de seksuele relatie die hij heeft met R. H.. Verzoeker verwijst naar de definitie van sociale groep in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 10 van de Kwalificatierichtlijn. Daarnaast wordt er een betoog ontwikkeld omtrent het onderscheid tussen homoseksualiteit *an sich* en MSM, of dit wel een geldig onderscheid is en indien het een geldig onderscheid is in welke mate het geldig is en wat de implicaties zijn van een dergelijk onderscheid, hierbij verwijzend naar de door het CGVS gehanteerde informatie, de UNHCR richtlijn over asielaanvragen gebaseerd op seksuele geaardheid en/of genderidentiteit en een door verzoeker aangebracht artikel (bijlage 7):

"In de bestreden beslissing wijst verwerende partij op de laatste pagina op het (onder andere) Bengaalse fenomeen MSM, of men having sex with men, dat zou moeten onderscheiden worden van homoseksualiteit an sich. Meer zelfs, het zou er volgens verwerende partij niets mee te maken hebben. Uit de CEDOCA informatie blijkt dat homoseksualiteit als identiteit in Bangladesh eerder elitair is en aansluit bij westerse gebruiken en consumptiepatronen, terwijl MSM wordt gezien als homoseksualiteit voor lagere klassen, waarbij het identitair culturele aspect veel minder een rol zou spelen.

In het CEDOCA document, The Boys of Bangladesh wordt Tanvir opgevoerd die uit Chittagong afkomstig is en toen hij aan de universiteit studeerde 'een' homogemeenschap en organisatie leerde kennen. Tanvir stelt dat homoseksuele identiteit nog ontwikkeld dient te worden in Bangladesh en dat de homogemeenschap op politiek-economische status is gebaseerd, in de zin dat het een klasse verschijnsel is. Minder geprivilegieerde personen zouden zich eerder als MSM of Kothi zien dan als homoseksueel, dixit Tanvir.

De COI Focus van 13 januari 2015 over genderdiversiteit in Bangladesh verwijst naar MSM als een specifiek fenomeen in Zuid-Azië (pg.3 van de COI Focus). MSM wordt in dit document gezien als seks tussen mannen, of mannen die seks hebben met mannen. Verder in de COI Focus wordt er dieper ingegaan op MSM en komt er 1 bron (met name een opiniestuk van 2009 in The Guardian) aan bod die MSM loskoppelt van de traditionele visie van homo-seksualiteit, waarbij seks tussen mannen enkel ter ontspanning zou plaatsvinden en MSM minder gericht zou zijn op seksuele aantrekkingskracht, emoties, partnerschap en liefde. Een andere stem in diezelfde bron stelt echter dat het onderscheid tussen MSMS en homoseksualiteit vernederend is. Opnieuw wordt er aangevoerd dat MSM als term in Bangladesh verwijst naar sociaal lagere klassen (dus een term is die gebruikt wordt door sociaal hogere klassen die het nodig vinden zich te onderscheiden).

Het is zeer de vraag of het onderscheid MSM/homoseksualiteit wel een geldig onderscheid is. Zo het geldig is dient er afgevraagd te worden in welke mate het geldig is, maar ook wat de implicaties zijn van een dergelijk onderscheid. MSM als te onderscheiden van homoseksualiteit, en dus niet als een nuancering of een voorbeeld van een gelaagde beleving van genderidentiteit, heeft immers geen enkele wetenschappelijke onderbouw en de bronnen die aan het woord komen in het CEDOCA document maken zelf geen deel uit van de MSM gemeenschap.

Zoals UNHCR stelt in haar richtlijnen (bijlage 6, Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 23 October 2012, HCR/GIP/12/01) is zelf-identificatie nochtans van primordiaal belang:

"i. Self-identification: Self-identification as a LGBTI person should be taken as an indication of the applicant's sexual orientation and/or gender identity. The social and cultural background of the applicant may affect how the person self-identifies. Some LGB individuals, for example, may harbour deep shame and/or internalized homophobia, leading them to deny their sexual orientation and/or to adopt verbal and physical behaviours in line with heterosexual norms and roles. Applicants from highly intolerant countries may, for instance, not readily identify as LGBTI. This alone should not rule out that the applicant could have a claim based on sexual orientation or gender identity where other indicators are present."

Bij een dergelijk hachelijke onderneming als het klassificeren van genderidentiteiten mag toch op zijn minst verwacht worden dat de personen die deel uitmaken van de bedoelde ge-meenschap zelf hun mening over hun genderidentiteit geven. Zo meent professor Garret Prestage dat de term MSM vernederend is, reductionistisch en gevaarlijk gezien het identiteit tot loutere handelingen herleidt. Verder is hij van mening dat het elke wetenschappelijke basis mist (zie bijlage 7).

De vraag naar de geldigheid van het onderscheid dient samen gelezen te worden met de vraag naar de onderliggende functie van het onderscheid. De COI Focus is weliswaar relatief genu-anceerd en lijkt, de conclusie van het document even buiten beschouwing gelaten, MSM op zich niet af te zonderen van LGBTI en genderbenaderingen. De verwoording in de bestreden beslissing lijkt MSM echter eerder te zien als onproblematisch in termen van vervolging en ziet de MSM gemeenschap blijkbaar dan ook niet als een sociale groep in de zin van de Con-ventie van Genève en de Vreemdelingenwet of laat dit in elk geval onduidelijk.

Uit alle bronnen die voorhanden zijn blijkt nochtans duidelijk dat MSM met vervolging te maken krijgen en dat hun sociaal lagere status hen net kwetsbaarder maakt. De reden dat ze vervolgd worden is dat ze seks hebben met mannen, en dit los van enige identificatie met een kosmopolitische homogemeenschap.

Het nut van het onderscheid kan er dus niet in liggen te stellen dat MSM in mindere mate ver-volgd worden. De eigenlijke functie van het onderscheid ligt er net in dat je in Bangladesh vervolgd kan worden vanwege het feit dat je seks hebt met mannen maar toch niet voldoet aan de verwachtingen van wat een homoseksuele identiteit zou inhouden (pagina 17 van de COI Focus).

Niettemin gaat de bestreden beslissing consequent uit van wat een homoseksuele identiteit is en wat er van een homoseksuele Bengaal verwacht mag worden. Dit is bijzonder frappant want de COI Focus wijst er net op dat er in Bangladesh mannen bestaan, die seks hebben met andere mannen en om die redenen vervolging vrezen, maar dan geen uitstaans hebben met de 'traditionele' concepten van homoseksualiteit."

Verzoeker uit verder kritiek op de motivering van de bestreden beslissing en verwijt de commissaris-generaal de nuance met betrekking tot MSM die terug te vinden is in de COI Focus te zijn vergeten bij de beoordeling van zijn geloofwaardigheid en enkel uit te gaan van de zogenaamd strikt Westerse visie op homoseksualiteit. Verzoeker geeft aan dat er geen logische of feitelijke reden is waarom een homoseksuele asielzoeker zelf gevrijwaard zou zijn van stereotyperingen en dit kan onder geen beding wijzen op de ongeloofwaardigheid van diens geaardheid. Het is niet omdat iemand zelf tot een minderheid behoort dat hij geen stereotype denkbeelden en reflexen zou koesteren over wat het betekent tot een minderheid te behoren. In zoverre een persoon opgroeit in een maatschappij met stereotype opvattingen over seksuele geaardheid, en tot op heden is dit ook in dit land zo, is het normaal dat hij die stereotyperingen voor een groot stuk meeneemt, en zelfs internaliseert. Er is geen enkele reden die toelaat te poneren dat zelf homoseksueel zijn er voor zorgt dat je gevrijwaard bent van stereotype opvattingen. Op dit punt falen volgens verzoeker de dubbele maatstaven die verwerende partij hanteert voor haar eigen opvattingen en definities en voor die van verzoeker.

Met betrekking tot de verklaringen over het moment waarop verzoeker en zijn partner ontdekten tot elkaar aangetrokken te zijn, merkt verzoeker op dat verwerende partij dit verkeerd voorstelt. Het is volstrekt evident dat twee mensen in identieke omstandigheden en op hetzelfde tijdstip beseffen dat ze zich aangetrokken voelen tot elkaar als dit net gebeurt terwijl ze samen ophitsend beeldmateriaal bekijken. Verzoeker en zijn partner keken immers samen naar erotische beelden van mannen die seks hadden met elkaar en hebben in die, toch niet alledaagse, context beseft dat ze opgewonden waren en zich tot elkaar aangetrokken voelden.

Verzoeker wijst er verder op dat, gelet op de Bengaalse context waar male to male seks alomtegenwoordig en niet uitzonderlijk is, er verwacht kan worden dat niet iedereen tot het uiterste gaat qua veiligheidsmaatregelen en dat het toch redelijk voorzichtig is om af te spreken in het lege huis van hun buurman.

Verzoeker voert aan dat verweerder geen objectieve informatie biedt die toelaat inzicht te verwerven in de huurmarkt van bootleg DVD's of video's in Bangladesh. Het lijkt volgens verzoeker bijvoorbeeld niet onaannemelijk dat een huurder van bootleg-porno die tot zijn verbazing ontdekt dat er ook

homoseksuele scènes in zijn pornofilm zitten zich niet geroepen zal voelen dit aan de kaak te stellen of aan de grote klok te hangen. Die persoon in kwestie zou zelf immers het voorwerp dreigen te vormen van morele afkeuring als blijkt dat hij porno huurt. De dossierbehandelaar had, gezien de bedenkingen die hij had, moeten informeren hoe de verhuur van die films in zijn werk ging, of de uitbater vroeg welk soort films je wou zien, of ze geklasseerd waren op genre, of je boetes kon krijgen, of er enkel porno voorhanden was etc. Er is, zo stelt verzoeker, ook niet geweten of de andere films gehuurd werden, wanneer dit zou gebeurd zijn en of er naar gelijkaardige films werd gevraagd door verzoeker of R.. Het enige wat uit het gehoorverslag blijkt, is dat er verschillende video's zouden zijn die bekeken werden, maar hoe dit precies in zijn werk ging werd niet door de dossierbehandelaar bevraagd. Werden deze films ook gehuurd, was dit op afzonderlijke dagen? Of werden deze bekeken op het internet, wat niet alleen makkelijker maar ook anoniemer is. Dit is luidens verzoeker essentiële informatie die ontbreekt en die nochtans noodzakelijk is om de geloofwaardigheid van de huur van de films te beoordelen.

Voorts argumenteert verzoeker dat het niet ongeloofwaardig is dat R. homo-erotisch beeldmateriaal op zijn GSM zou houden. Immers, al het homoseksueel beeldmateriaal dat zij aan verwerende partij hebben laten zien kwam direct van de SD kaart in hun GSM. Ook hier wordt dit materiaal dus op hun telefoon bewaard. Dat is een feit dat verwerende partij zelf heeft kunnen ervaren. Dus of het nu geloofwaardig is of niet, het is wel een gegeven.

Wat betreft het feit dat N. de GSM leende van R. en dat het bizar is dat R. geen oogje in het zeil hield, preciseert verzoeker dat R. in het huis van N. was om les te geven aan diens zus. N. lijkt over enig aanzien te beschikken en R. zou zich verdacht maken moest hij angstvallig zijn GSM bewaken. Als N. dat eveneens verdacht zou vinden, zou hij zeker de inhoud willen bekijken. In dergelijke situaties rest er eigenlijk maar één optie en dat is toelaten dat je GSM gebruikt wordt en hopen dat een derde niet de moeite doet om echt te gaan snuisteren in het geheugen van je GSM.

Verzoeker citeert vervolgens uit het rapport *'Holebi's op de vlucht – Een analyse van beslissingen door de asielinstanties'* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen d.d. 10 mei 2013 om aan te tonen dat het ongeloofwaardig is dat hij weinig weet over de leefwereld van homoseksuelen in Bangladesh en België. Ook geeft hij aan dat UNHCR in §63 van haar richtlijnen stelt dat kennis over het holebi-milieu nuttig kan zijn bij het bepalen van de geloofwaardigheid, maar dat een gebrekkige kennis niet noodzakelijk de ongeloofwaardigheid van de seksuele geaardheid aantoon. Bovendien merkt verzoeker op dat het 'behoren tot de sociale groep van holebi's' uit het Vluchtelingenverdrag niet veronderstelt dat de leden ervan zich moeten verenigen of sociaal zichtbaar moeten zijn. Verzoeker wijst er in dit verband op dat hij een boer is. Hij en R. zijn dorpelingen uit Bangladesh. Ze hadden geen enkele intentie om hun homoseksualiteit openlijk te beleven. Ze waren niet op zoek naar een homoseksueel verenigingsleven. In de COI Focus is ook geen enkele informatie terug te vinden dat MSM of homoseksuele personen van sociaal lagere klasse zich zouden engageren in een homoseksueel verenigingsleven, of er interesse in hebben. Wel integendeel, uit de COI Focus blijkt veeleer dat er van deze groep geen interesse is omdat de identiteitsvorming over de geaardheid anders of minder Westers zou zijn. Het is dan ook absoluut niet duidelijk waarom van twee Bengaalse mannen die uit een dorp komen en een relatie hebben met elkaar kan verwacht worden om op de hoogte te zijn van LGBTI organisaties in Bangladesh of in België. Verzoeker verwijst nog naar een arrest van het EHRM van 2 december 2014 waarin geoordeeld wordt dat een vraagstelling als deze van verwerende partij eerder stereotiep is, en niet uit gaat van de concrete situatie van de asielzoeker. Hoewel dergelijke vragen nuttig kunnen zijn, dienen asielinstanties de individuele en persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker in rekening te brengen.

Verzoeker wijst er op dat veel van zijn verklaringen en die van R. gelijklopend zijn en ze vertrouwd zijn met een beperkt deel van het LGBTI uitgaansmilieu. Hij verwijst hiertoe naar de verklaring van de voorzitter van Shouf Shouf.

Verder voert verzoeker aan dat verwerende partij geen enkele vraag heeft gesteld over hoe hij en R. hun homoseksualiteit ervaren hebben, of er frictie was met hun gemeenschap, hoe hun geloof hier bij kwam kijken, hoe ze zich over zichzelf voelden etc. R. werd amper bevraagd over de materiële feiten van zijn asielrelaas. Hij werd slechts eenmaal gehoord en dan nog voor een erg beperkte duur.

Verzoeker meent dat verwerende partij er nog steeds volledig aan voorbij gaat dat hij en R. sinds zijn aankomst in België samenwonen. Voor een asielzoeker die net op het grondgebied is toegekomen is dat niet vanzelfsprekend. R. kon immers enkel naar een opvangcentrum gaan om enige vorm van ondersteuning te krijgen. Door op een privéadres te gaan wonen bij verzoeker kreeg hij geen enkele steun en viel hij ten laste van verzoeker voor onderdak, voedsel en kledij. Dit op zich bewijst dat verzoeker en R. liever bij elkaar wonen dan enigszins comfortabel én bewijst de hechtheid van hun relatie.

Verzoeker geeft ook aan dat hij nog een relatie heeft onderhouden met I. K.. Uit het fotografisch materiaal en uit de verklaringen bleek dat verzoeker en I. K. een tijdlang erg intiem geweest zijn. Verzoeker weet ook te zeggen dat condooms in het opvangcentrum niet gekocht dienen te worden maar vrij verkrijgbaar zijn, wat duidt op zijn seksuele activiteit met I. K. in die tijd. Hoewel verwerende partij de

volledige naam had van I. K., op de hoogte was van zijn asielmotieven, en wist dat het een Bengaalse asielzoeker was die in het opvangcentrum van Kapellen had gewoond, blijkt niet dat verwerende partij hier enig onderzoek naar heeft gedaan. Er dienen volgens verzoeker op zijn minst aanvullende onderzoeksmaatregelen verricht te worden naar het dossier van I. K.. Verzoeker benadrukt voorts dat hij ook beeldmateriaal heeft voorgelegd dat erg expliciet is, maar ook erg duidelijk. Het gaat om beeldopnames van vrijpartijen met gezoen, anale en orale penetratie, die 37 minuten en ook eens 20 minuten duren. Er zijn ook verschillende homo pornovideo's op de kaarten terug te vinden, evenals foto's van verzoeker die met een man poseert op publieke plaatsen en die man ook omhelst. Er zijn ook erg expliciete foto's van orale seks met verzoeker terug te vinden.

Betreffende het grondconflict, wijst verzoeker op dat op zijn raadsman in het verzoekschrift tegen de nadien ingetrokken beslissing al duidelijk gesteld heeft dat hij deze problematiek verzonnen heeft als vluchtmotief voor hij *sur place* vluchteling werd op grond van zijn relatie met R.. Dat R. niet veel weet over het grondconflict mag op zich ook niet in de weg staan van de geloofwaardigheid van hun relatie. Van R. mag, althans verzoeker, niet verwacht worden dat hij in detail op de hoogte is van zijn verzonnen relaas.

Wat betreft de documenten die worden voorgelegd met betrekking tot de vervolging wegens homoseksualiteit, werpt verzoeker op dat er geen vertaling van die documenten in het administratief dossier zit. Bovendien zo stelt hij, zeggen de vormfouten in de '*certified copy*' enkel iets over de correctheid van de kopie, niet over de correctheid van het gekopieerde. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat de corruptie in Bangladesh inzake juridische documenten quasi onontkoombaar is, zeker indien je gebruik maakt van een tussenpersoon. Verwerende partij weet dat verzoeker en R. gebruik hebben moeten maken van een tussenpersoon. De opmerkingen van de verwerende partij voldoen volgens verzoeker aldus niet om geloofwaardigheid te onzeggen aan de inhoud van het geattesteerde. Hij vervolgt dat het noodzakelijk is dat de documenten vertaald worden zodat de Raad en zijn raadsman weten wat de precieze inhoud is van de documenten. Het is essentieel om te weten waar verzoeker van beschuldigd wordt en door wie, en welke instantie dit sanctioneert. Momenteel is helemaal niets geweten van de inhoud van die documenten. Er wordt in de bestreden beslissing ook melding gemaakt van een beslissing van de lokale gemeenschap om hen over te dragen aan de politie maar dit document werd evenmin vertaald. De onterving door de moeder werd ook niet vertaald, hoewel uit de COI Focus blijkt dat onterving vaak voorkomt bij MSM of homoseksuele personen. Deze documenten zijn essentieel om te weten op welk niveau er wat beslist werd en om de aard van de vervolging na te gaan.

Verzoeker stelt dat onder artikel 3 EVRM, samen gelezen met artikel 13 EVRM, er een grondig en nauwkeurig onderzoek dient gevoerd te worden naar de authenticiteit en implicaties van voorgelegde documenten en verwijst hiertoe naar rechtspraak van het EHRM, waaronder het arrest Singh en anderen t. België van 2 oktober 2012 en het arrest Mo.M t. Frankrijk van 18 april met betrekking tot de onderzoeksplicht.

Wat zijn reisweg betreft, geeft verzoeker aan dat hij als verstekeling reisde. Het is dus normaal dat hij niet in bezit was van een paspoort en ook dat hij de ruimte waar hij in opgesloten was niet is uitgegaan. Verder had hij wel documenten om van boord te gaan en aan boord te gaan. In alle waarschijnlijkheid waren dit documenten die hem als bemanningslid zouden identificeren als hij aan land zou gaan. Verzoeker verwijst in dit verband naar het rapport '*Beyond Proof*' van het UNHCR (bijlage 11) met betrekking tot het geloofwaardigheidsonderzoek.

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ter ondersteuning van zijn relaas de volgende stavingsstukken: (1) United States Department of State, 2013 Country Reports on Human Rights Practices - Bangladesh, 27 februari 2014, <http://www.refworld.org/docid/53284b5e13.html>; (2) United Kingdom: Home Office, Country of Origin Information Report - Bangladesh, 31 augustus 2013: <http://www.refworld.org/docid/523bf5384.html>; (3) Human Rights Committee, communicatie no. 2149/2012 van 26 september 2013; (4) FHI 360, *Exploring Gender Based Violence Among Men Who Have Sex With Men (MSM), Male Sex Worker (MSW) and Transgender (TG) Communities in Bangladesh and Papua New Guinea*, April 2013; (5) UNHCR, *Guidelines on International Protection No. 9: Claims to Refugee Status based on Sexual Orientation and/or Gender Identity within the context of Article 1A(2) of the 1951 Convention and/or its 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*, 23 October 2012, HCR/GIP/12/01; (6) Garrett Prestage, '*The term 'MSM' demeans us all*', The Kirby Institute (formerly the National Centre in HIV Epidemiology and Clinical Research), University of NSW 2. Australian Research Centre in Sex Health and Society, La Trobe University; (7) Vluchtelingenwerk Vlaanderen, '*Holebi's op de vlucht – Een analyse van beslissingen door de asielinstanties*' van d.d. 10 mei 2013; (8) verklaring Saeed Suhail, (9) UN High Commissioner for Refugees, *Handbook and*

Guidelines on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol Relating to the Status of Refugees, December 2011, HCR/1P/4/ENG/REV. 3; (10) UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *Beyond Proof, Credibility Assessment in EU Asylum Systems : Full Report*, May 2013.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) er geen geloof kan gehecht worden aan zijn beweerde homoseksuele geaardheid gelet op zijn weinig doorleefde en ongeloofwaardige, zijn onvoorzichtig en roekeloos gedrag, de gebrekkige kennis van de leefwereld van homoseksuelen in Bangladesh en België, en enkele ongerijmdheden en onaannemelijkheden in zijn asielrelaas, (ii) hij tot op het laatste gehoor op het Commissariaat-generaal nooit eerder sprak over een beschuldiging en een rechtszaak tegen hem naar aanleiding van het incident waarbij de dochter van N.M. zuur in het gezicht kreeg en hij quasi niets wist te vertellen over (het verloop) van de rechtszaken die tegen hem werden opgestart, (iii) de documenten die hij heeft neergelegd in verband met de rechtszaak die tegen hem en R.H. werd aangespannen niet voldoen aan de vormvereisten van authentieke documenten, (iv) verzoeker beperkte kennis heeft en tevens vage verklaringen aflegt over de door hem voorgehouden illegale reiswijze, en (v) de overige door hem neergelegde documenten niet van aard zijn bovenstaande appreciatie in positieve zin te wijzigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het eerste middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 14 april 2015, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.3. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over

bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.3.2. De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over volheid van rechtsmacht, dit wil zeggen dat hij het geschil in zijn geheel aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutive kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. In het kader van zijn declaratieve opdracht, namelijk het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling en het al dan niet toekennen van het subsidiaire beschermingsstatuut, aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.4.1. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een heel betoog voert om de Raad te overtuigen dat hij als homoseksueel of MSM een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren in Bangladesh temeer zijn homoseksuele daden met zijn vriend R. bekend werden. De Raad stelt voorts vast dat uit de literatuur die door de partijen naar voor wordt gebracht (het administratief dossier en het verzoekschrift) onder andere blijkt dat de verschillende bronnen aangeven dat mannelijke vrienden (ook strikt heteroseksuelen) in Bangladesh veel intiemer met elkaar omgaan dan men in het Westen van mannen gewoon is, dat er in Bangladesh ook netwerken bestaan van mannen die seksuele contacten hebben met elkaar zonder dat deze mannen per se ook een homoseksuele genderidentiteit zouden moeten hebben, maar dat het quasi onmogelijk is om openlijk zijn homoseksualiteit te beleven. De Raad leest tevens in de literatuur van de partijen dat zowel homoseksuelen, mannen die MSM praktiseren, Kothi's en hijra's geconfronteerd worden met geweld door hun omgeving, *mastans* of door de politie. Artikel 377 van de strafwet vindt geen toepassing in Bangladesh en er is geen sprake van politieraids op "homoseksuelen" (en mannen die MSM praktiseren, Kothi's en hijra's), maar het geweld waarmee zij geconfronteerd worden neemt de vorm aan van seksuele aanranding, verkrachting en groepsverkrachting, slagen, gedwongen huwelijken en onterving, pesterijen, afpersing, en chantage door de politie (COI Focus, Bangladesh. Genderdiversiteit in Bangladesh. 13 januari 2015, p. 8, 9, 12, 13, 14).

De Raad is dan ook van oordeel dat er redelijkerwijs vanuit kan gegaan worden dat in Bangladesh, niettegenstaande geen vragen zullen gesteld worden over hun geaardheid wanneer mannen in een zelfde (hotel)kamer verblijven, of mekaars hand vasthouden, en seksuele handelingen tussen mannen veelvuldig voorkomen (zie COI, p. 8, 9), mannen, welke seksuele geaardheid zij ook mogen hebben, toch wel de nodige voorzichtigheid en discretie aan de dag zullen leggen wanneer zij seksuele daden stellen met andere mannen.

In de mate verzoeker nog wijst naar het artikel (bijlage 7) waarin kritiek wordt geuit op het gebruik van de term MSM, stelt de Raad vast dat dit artikel voornamelijk handelt over het gebruik van deze term en de (negatieve) impact ervan bij onderzoek naar het risico op de verspreiding van HIV en HIV preventie.

2.4.2. De Raad stelt vast dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift wat betreft zijn relaas en de vaststellingen omtrent zijn beweerde geaardheid, niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het aanvoeren van losse beweringen en het tegenspreken en bekritisieren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Waar verzoeker aanvoert dat, gelet op de Bengaalse context waar male to male seks alomtegenwoordig en niet uitzonderlijk is, er verwacht kan worden dat niet iedereen tot het uiterste gaat qua veiligheidsmaatregelen en dat het toch redelijk voorzichtig is om af te spreken in het lege huis van hun buurman, kan hij niet worden gevolgd. Het kan dan wel zo zijn dat MSM/male to male seks niet uitzonderlijk is in Bangladesh, verzoeker weerlegt daarmee niet dat het geweld waarmee mannen die seks hebben met mannen, in welke vorm dan ook, geconfronteerd kunnen worden, redelijkerwijs noopt tot enige discretie, zeker in een dorp waar iedereen mekaar kent, zoals *in casu*. De Raad is dan ook van oordeel dat het niet in het minst geloofwaardig is dat verzoeker en zijn vriend het huis van een buurman zouden hebben gebruikt en daarenboven zichtbaar voor één van de ramen van de woning elkaar halfnaakt zouden kussen.

Deze vaststelling klemt des te meer daar uit zijn verklaringen blijkt dat de mensen in hun omgeving wantrouwig waren omdat ze steeds samen waren (gehoorverslag O. 8 mei 2014, 5). De Raad hecht derhalve geen enkel geloof aan dit opgediste relaas.

2.4.3. Voorts is de Raad van oordeel dat verwerende partij terecht en correct stelt dat er wel degelijk een verschil is tussen het bewaren van homo-erotisch beeldmateriaal op een gsm in België of in een homofob land als Bangladesh, zonder enige vorm van beveiliging, en zeker nadat verzoeker en R. enkele maanden eerder op heterdaad betrapt zouden zijn geweest door een vriend. De vaststelling dat verzoeker thans op zijn telefoon beeldmateriaal heeft van hemzelf en zijn seksuele daden met zijn partner bewijst nog niet dat verzoeker in zijn land van herkomst een relatie had met R., R. beeldmateriaal op zijn telefoon bewaarde, betrapt werd en uiteindelijk vervolgd werd/wordt omwille van seksuele contacten met R..

2.4.4. De Raad wijst er voorts op dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerde homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Verzoeker lijkt per momenten zijn geaardheid tegen te spreken door er op te wijzen dat ook male to male seks vervolgd wordt, doch tijdens zijn verklaringen en ook in het verzoekschrift houdt hij dan weer ten stelligste vast aan zijn homoseksuele geaardheid.

Uit een lezing van de gehoorverslagen blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerde homoseksualiteit in de context van de homofobe Bengaalse samenleving. Zo sprak R. in het kader van de vragenlijst CGVS duidelijk over verzoeker als zijn vriend en partner en verwees hij naar zijn seksuele oriëntatie (zie vragenlijst CGVS, punt 3 vraag 4, vraag 5 en vraag 6). Ook in zijn verzoekschrift probeert verzoeker duidelijk te maken dat hij een zeer hechte homoseksuele relatie heeft met R. (cf. de bewering dat ze liever bij elkaar wonen dan enigszins comfortabel) en dat ze volledige trouw van elkaar verwachten (p. 15). Aldus kan wel degelijk verwacht worden dat verzoeker doorleefde verklaringen aflegt aangaande zijn eigen homoseksuele bewustwording, ervaringen en relaties, de eigenheid van homoseksualiteit. Een beweerde homoseksualiteit kan immers slechts aannemelijk worden geacht wanneer de asielzoeker blijk geeft van een kennelijke emotionele en seksuele voorkeur voor personen van hetzelfde geslacht. Indien stereotiepe opvattingen over homoseksualiteit vermeden moeten worden, dan kan de geloofwaardigheid wel degelijk blijken uit de asielzoekers verklaringen betreffende zijn of haar bewustwording en het aanvoelen van zijn of haar seksuele identiteit (UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 36; UNHCR, *Guidance Note on Refugee Claims relating to sexual orientation and gender identity*, Genève, 2008, nr. 35), *quod non in casu*.

De door de commissaris-generaal correct weergegeven ongeloofwaardigheden, tegenstrijdigheden alsook de onwetendheden en inconsistenties raken de kern van verzoekers beweerde homoseksualiteit en homoseksuele relatie en zijn pertinent. Zo is het inderdaad weinig aannemelijk dat zowel verzoeker als R. op precies hetzelfde tijdstip en in identiek dezelfde omstandigheden tot het besef kwamen dat ze aangetrokken werden tot elkaar en dat ze een seksuele voorkeur voor mannen hebben. Daargelaten de vraag op welke wijze verzoeker en R. een homoseksuele pornofilm zouden bemachtigd hebben is het weinig geloofwaardig te stellen dat zij door het kijken naar een homoseksuele pornofilm en seks (gehoorverslag, p. 13) allebei plots beseften dat ze homoseksueel waren. Ook is het redelijk aan te nemen dat, in het licht van de Bengaalse context waar homoseksualiteit een taboe is, het gemak waarmee verzoeker de ontdekking van zijn homoseksuele geaardheid beleefd lijkt te hebben en het gegeven dat nergens uit zijn verklaringen blijkt dat hij dit als problematisch zou hebben ervaren, allerminst doorleefd overkomt.

Waar verzoeker de motivering dat hij blijk geeft van weinig kennis van de leefwereld van homoseksuelen in Bangladesh en België bekritiseert, hierbij verwijzend naar het rapport "*Holebi's op de vlucht – Een analyse van beslissingen door de asielinstanties*", beklemtoont de Raad dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Zo van een asielzoeker die voorhoudt zijn land te hebben verlaten omwille van zijn geaardheid en de problemen die daaruit zijn voortgekomen geen gedetailleerde kennis over de wetgeving ten aanzien van LGBTI verwacht wordt, kan toch redelijkerwijs worden aangenomen dat hij, en ook daar gelaten zijn kennis over organisaties van LGBTI en dergelijke, minstens op de hoogte is

van de stand van zijn eigen voorgehouden problemen die in wezen de aanleiding zouden zijn geweest voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst. Zo weet verzoeker niet welke rechtbank zijn zaak met betrekking tot de homoseksuele betrekkingen behandelt; hij weet evenmin welke straffen geëist worden; hij weet niet of er al dan niet een uitspraak is. De vaststelling dat verzoeker geen enkele interesse heeft en geen enkele kennis over bepaalde belangrijke aspecten van zijn rechtszaak, ondermijnen verder zijn hele relaas en bewering over zijn geaardheid verder.

Aangaande het door verzoeker bij het verzoekschrift gevoegde attest d.d. 16 april 2015 (bijlage 9 bij verzoekschrift) van een volgens verzoeker prominente homo-activist, merkt verweerder in zijn verweernota terecht op dat dit attest, zoals verzoeker trouwens zelf gedeeltelijk aangeeft, louter stelt dat de opsteller van het attest verzoeker en R. drie maanden kent, dat ze elkaar leerden kennen op een Shouf Shouf avond, dat verzoeker is blijven komen naar deze avonden, dat verzoeker hem al meermaals heeft uitgenodigd voor een diner bij hem thuis en dat hij erg vrijgevig is. Een bewijs van de vermeende homoseksuele geaardheid van verzoeker vormt het echter niet, evenmin van de voorgehouden problemen en vervolgingsfeiten in Bangladesh.

Waar verzoeker stelt dat het feit dat hij en R. sinds zijn aankomst in België samenwonen wat niet vanzelfsprekend is voor een asielzoeker die net op het grondgebied is toegelaten en wat de gehechtheid van hun relatie bewijst, merkt de Raad samen met verweerder op dat het loutere feit dat verzoeker en R. in België samenwonen geen bewijs vormt van hun homoseksuele relatie in Bangladesh, noch in België, noch van zijn voorgehouden geaardheid. De stelling dat je zoiets niet doet voor vrienden is een blote bewering, temeer verzoeker en R. uit het zelfde land zijn en afkomstig zijn uit hetzelfde dorp en mekaar kennen sinds hun jeugd en van de school.

2.5. Waar verzoeker verwijst naar zijn verklaringen in verband met (en fotografisch materiaal met) een andere Bengaalse asielzoeker die hij in België heeft leren kennen, I.K. (volgens gehoorverslag van 26 november 2013, 14: A.I.J.), en het Commissariaat-generaal verwijt hiernaar geen onderzoek te hebben verricht, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van het geheel van de vaststellingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing op goede gronden kon besluiten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn beweerde homoseksualiteit en de daaruit voortvloeiende problemen. Bovendien wordt elke asielaanvraag individueel onderzocht rekening houdend met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Indien deze persoon zijn asielaanvraag zou baseren op zijn seksuele geaardheid (verzoeker geeft in het verzoekschrift immers zelf aan niet te weten of zijn asielaanvraag steunde op zijn geaardheid), dan zal het Commissariaat-generaal dit motief onderzoeken en beoordelen in het kader van zijn asielaanvraag.

2.4.6. Aangaande het beeldmateriaal dat verzoeker voorlegde in het kader van zijn asielaanvraag en waarvan verzoeker in onderhavig verzoekschrift het expliciete en langdurige karakter benadrukt, wijst de Raad er op dat omwille van de mogelijkheid van het insceneren van foto's en beeldopnames hieruit op zich niet kan worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel is, noch dat hij een relatie heeft met deze man. Het betreft een momentopname van seksuele daden, niet meer en niet minder. Hierbij dient erop gewezen dat documenten, zoals foto's en beeldopnames, enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongelooftwaardig asielrelaas te herstellen.

2.7. Waar in onderhavig verzoekschrift nogmaals (verzoekers raadsman had in het verzoekschrift d.d. 21 januari 2015 tegen de nadien ingetrokken beslissing al gesteld dat verzoeker deze problematiek verzonnen had) bevestigd wordt dat verzoeker de problematiek rond het grondconflict met N. M. verzonnen heeft als vluchtmotief voor hij *surplace* vluchteling werd op grond van zijn relatie met R., wijst verweerder er in zijn nota op dat verzoeker voor het Commissariaat-generaal halsstarrig bleef volhouden dat zijn relaas rond het grondconflict wel degelijk op waarheid berust (gehoorverslag 8 mei 2014, 20; gehoorverslag 5 juni 2014, 4). Nu, gezien verzoeker in voorliggend verzoekschrift duidelijk aangeeft dat hij deze problematiek als vluchtmotief verzonnen heeft, staat de ongelooftwaardigheid ervan vast en gaat de Raad hier niet verder op in.

Dat verzoeker zich echter bedient van dergelijk valse en bedrieglijke verklaringen, ondermijnt verder zijn algehele geloofwaardigheid. Van een kandidaat-vluchteling wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag. Dit houdt onder meer in dat men de waarheid vertelt en de bevoegde autoriteiten niet tracht te misleiden (RvS, 140.264, 7 februari 2005;

RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Op verzoeker rust een persoonlijke verantwoordelijkheid om van bij het begin van de asielpcedure waarheidsgetrouwe informatie te verschaffen over zijn asielaanvraag en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielautoriteiten zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijk informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielrelaas.

2.8. Waar verzoeker aangaande de motivering omtrent de documenten die worden voorgelegd met betrekking tot de vervolging wegens homoseksualiteit opwerpt dat deze niet vertaald zijn waardoor de motivering niet kan gecontroleerd worden en dat het dan ook noodzakelijk is dat ze vertaald worden, hierbij verwijzend naar artikel 3 en 13 EVRM en het arrest Singh en een aantal andere arresten van het EHRM, stelt de Raad vast dat uit het administratief dossier blijkt dat de verschillende gerechtelijke documenten - namelijk een document genaamd "Statement of adjudication", het document waarin zijn moeder verzoeker ontferd en een FIR - wel degelijk vertaald zijn (zie stuk 8 in administratief dossier "Documenten": "Te vertalen documenten"), zodat verzoekers raadsman wel degelijk kan weten wat de exacte inhoud van deze documenten zijn. Bovendien doet verzoekers betoog aangaande de inhoud van de door hem voorgelegde documenten, geen afbreuk aan de gedane vaststelling dat de documenten in verband met de rechtszaak die tegen verzoeker en R. werd aangespannen niet voldoen aan de vormvereisten van authentieke documenten. De verwijzing naar de COI Focus aangaande de corruptie in Bangladesh inzake juridische documenten bevestigt alleen maar deze vaststelling. In de bestreden beslissing wordt overigens ook nog aangehaald dat verzoeker quasi niets weet te vertellen over (het verloop van) de rechtsza(a)k(en) die tegen hem werd(en) opgestart, wat de geloofwaardigheid van deze rechtszaak ondermijnt. Verzoeker biedt hiervoor in zijn verzoekschrift geen enkele verklaring. In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt voor te houden, heeft de commissaris-generaal wel degelijk een grondig en nauwkeurig onderzoek gevoerd naar de authenticiteit en implicaties van de voorgelegde documenten. Het feit dat deze in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van gebrekkig onderzoek.

2.4.9. De verwijzing naar rapporten over de situatie van homoseksuelen in Bangladesh en naar de definitie van sociale groep is, gelet op de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksualiteit, in deze dan ook niet dienstig. Waar verzoeker stelt dat ook MSM vervolging riskeren merkt de Raad op dat verzoeker ook zijn relaas en de vervolgingsfeiten die betrekking hebben op een seksuele relatie met R. niet aannemelijk heeft gemaakt. Daargelaten de vraag of het onderscheid MSM/homoseksualiteit wel een geldig onderscheid is, kan er gelet op de in de bestreden beslissing gedane pertinente vaststellingen, die allen steun vinden in het administratief dossier, geen geloof gehecht worden aan zijn beweerde homoseksualiteit en zijn relatie met R..

2.4.10. Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in de door hem uiteengezette vluchtmotieven, het uiten van blote beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas te herstellen, noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken.

2.4.11. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing is het vluchtrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.5. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker evenmin aan dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt.

De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief

dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bengaals machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig september tweeduizend vijftien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS